

Градините висящи... на душите ни

Автор: Нарансина

Потребител: Naransina

naransina

Градините висящи... на душите ни

Аз ще се връщам до безкрай в онази вечност,
когато дланите докоснато се сляха...
и чух гласът на твоята сърдечност...
намерих мигом и заслон и стряха!
Пленена в световите на зениците,
останах само с теб...
и бяхме само двамата...
растеше тихо влагата в ресниците,
растеше близостта ни... най-голямата!
Аз вярвам в аромата нощен на цветята ти,
които с таен полъх, тайно ме прегръщат...
и най-обичам да ме криеш във душата си,
не ми омръзва там да се завръщам...!
Акорд сандалово дърво и нотки на вълнение...
горещ нюанс - сицилианска мандарина...
китайски кедър в слято единение...
бял цвят от вишна - само за двамина...!
Заклучваш ме в ухаение на мароканска роза...
небето звездно слиза в нашите очи...
омаен нарцис... до гореща тубероза,
в целувка дълга... дълго ще мълчим...!
Нар, черна орхидея, махагон...
по дъбов мъх се стеле бисерна смола...
магнолия, жасмин... ухаен стон -
ефирен бриз в загадъчна съдба...!
Клен... водна струна в лотос... кехлибар,
наситен цветопад... горчив бадем;
легло от бели рози...
жълт див минзухар-
изгубени един във друг...
но не съвсем...!
Обичам...!!!
Как обичам да ме взимаш...

**в градините висящи(на душите ни);
не ми омръзва да те имам... да ме имаш...
сред аромата на стихиите в сълзите ни...!**

Градините висящи... на душите ни - стр. 3